

C. F. GELLERTS

F A B E L E N

E N

VERTELSLS,

IN NEDERDUITSCHÉ VAERZEN GEVOLGD.

TWEEDE DEEL.

TE A M S T E L D A M,

Bij DE ERVEN P. MEIJER, EN G. WARNARS.

MDCCLXXXIV.

Met Privilegie.

DE ARME GRYZAART.

DE ARME GRYZAART.

Om op 't Rhinocerdier nieuwsgierig 't oog te slaan,
(Verhaalde my myn Vriend) besloot ik uit te gaan.

'k Begaf me op weg met mynen halven gulden.

Een schatryk man ging vóór my heen,

Wiens strak gelaat te kennen gaf, zo 't scheen,

Dat hy zyne ingekomen schulden

En 't geen hy op de Mis daarmee gewonnen had,

En, zo 't gelukte, welk een' schat

Hy van den handel van die winst nog had te wachten,

Met ernst berekende in zyn peinzende gedachten.

Heer Orgon ging dan vóór. (Ik noem hem dus, omdat

Ik nog zyn' naam niet heb vernomen.)

Doch naauwlyks waren wy ter halverweg gekomen,

Of ons ontmoette een man, -door jaaren krom en zwak,

Voor wien, al had hy ons geen' aalmoes afgebeden,

Zyn schudderd hoofd, het beeven zyn'er leden,

Zyn gryze kruin, zyn vroom gelaat, met klem van reden,

Met meer dan redeneerkunst sprak.

Ach! riep hy, toont me uw deernis op myn smèken!

'k Heb niets om mypen dorst te stillen: ziet myn' nood!

't Zal wel voor 't laatste zyn dat ik u aan zal spreken;

Want God zal haast myn' wensch vervullen door myn' dood.

o Goede God! wierd ras dit uur geboren!

Zo sprak de Gryzaart: maar hoe liet zich Orgon hooren?
 Hoe! gy zyt reeds zo oud; kunt naauw' van zwakheid staan,
 En spreekt my nog om drinkgeld aan?
 Moet ge eerst nog brandewyn, ô Onbeschaamde! drinken,
 Om tuimlende in het graf te zinken?
 Wie in zyn jongkheid spaart, lyd nooit daarna gebrek.
 Na dit verwyt vertrok de Vrek.

De schaamte perste een' traanenvloed in de oogen
 Des Gryzaarts, door die taal tot in de ziel bewogen.
 Gy weet het, God! ... Meer sprak hy niet. 'k Was aangedaan,
 Wyl ik meêlydend ben; dit spoorde me aanstonds aan
 Om hem het geld, geschikt om 't vreemde dier te kyken,
 Te schenken: 'k dacht niet meer om myn nieuwsgierigheid,
 En trachtte, omdat ik weende, in haast zyn oog te ontwyken.
 Hy riep my straks te rug: Ach! sprak hy, nat beschreid,
 't Is al te groot een stuk: men kan zich ligt vergisfen:
 Zo veel begeer ik niet: hier is het geld, Mynheer!
 Ik bid u, geef my zo veel weêr

Als noodig is om met wat bier myn' dorst te slisfen.
 Neen, antwoordde ik, het zal geheel het uwe zyn,
 'k Zie dat gy 't waardig zyt; drink ook een teugje wyn:
 Doch zeg my waar gy woont. Nadat ik 't had vernomen,
 Vertrok ik. Maar hy was zo vroom my vóorgekomen,
 Dat ik den andren dag my weêr naar hem begaf.
 Ik deed reeds by my-zelv' hem menig vraag voorêf.
 Doch komende aan zyn huis, had hy, een uur geleden,
 Den geest gegeven: die inneemende eerlykheid,
 Die 'k de eerstemaal bespeurde uit zyne reden,
 Was na zyn sterven nog op zyn gelaat gespreid.
 Ik kon me, op dit gezicht, van weenen niet onthouên,

En

En vond de blyken van zyn vroomheid en zyn' nood,
Naast hem op 't harde bed; een psalmboek en wat brood.
¶ Als de Vrek nu dus den Gryzaart mogt beschouwen,
Dien hy onchristelyk bejegende met smaad,
En die mischien, in eenen beetren staat,
By God hem thans verklaagt, om dat hy, vóór zyn sterven,
Van hem geen' enklen dronk door smeeken kon verwerven!
Zo sprak myn Vriend, en bad my dit geval,
Tot schande van den Vrek, in 't openbaar te melden;
Hoewel een mensch, by wien geen Christenpligten gelden,
Dan om belang-alléén, zich nimmer schaamen zal.

H. J. ROULLAUD.

